

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 lutego 2024 r.

wniosku **K. A.**

o wznowienie postępowania zakończonych postanowieniem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu postanowieniem z 27 listopada 2023 r. sygn. akt II AKzw 2874/23, stwierdzającego brak podstaw do zmiany postanowienia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 24 października 2023 r. sygn. akt II AKzw 2874/23, utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 30 sierpnia 2023 r. sygn. akt Kow-pr 410/23. o odmowie udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności,

na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 430 § 1 i art. 429 § 1 oraz art. 639 k.p.k.

1. **pozostawić wniosek skazanego bez rozpoznania.**
2. **obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego.**

## UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu postanowieniem z 24 października 2023 r. w sprawie o sygn. akt II AKzw 2874/23, utrzymał w mocy postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 30 sierpnia 2023 r. w sprawie o sygn. akt V Kow-pr 410/23 w przedmiocie odmowy udzielenia skazanemu K.A. przerwy w wykonywaniu kary pozbawienia wolności.

W dniu 26 października 2023 r. (k. 119) skazany K. A. złożył pismo, które potraktowano jako wniosek o rozważenie zmiany z urzędu wyżej przywołanego postanowienia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu „z powodu nowych okoliczności” w rozumieniu art. 24 § 1 k.k.w., powołując się na problemy zdrowotne swojej konkubiny oraz pozbawienie go prawa do obrony (w zakresie żądania wyznaczenia na jego rzecz obrońcy z urzędu) w toku postępowania.

Ponadto w piśmie z 30 października 2023 r. (k. 108-109) skazany K. A. zasygnalizował naruszenie jego prawa do obrony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. z uwagi na uniemożliwienie mu kontaktu z wyznaczonym na jego rzecz obrońcą z urzędu.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu postanowieniem z 27 listopada 2023 r. sygn. akt II AKzw 2874/23 stwierdził brak podstaw do zmiany postanowienia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 24 października 2023 r. sygn. akt II AKzw 2874/23, utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 30 sierpnia 2023 r. sygn. akt Kow-pr 410/23 o odmowie udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności.

W dniu 6 grudnia 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek skazanego K.A. o wznowienie z urzędu postępowania wykonawczego dotyczącego odmowy udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 27 listopada 2023 r. W jego uzasadnieniu skazany zasygnalizował zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Postępowanie, którego wznowienia domaga się skarżący, jest incydentalnym postępowaniem wykonawczym w przedmiocie udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności. Wznowienie takiego postępowania jako nadzwyczajny sposób wzruszenia prawomocnych orzeczeń dotyczy tylko takich orzeczeń, które z racji swej prawomocności nie mogą być wzruszone w innym trybie. Przepisy Kodeksu karnego wykonawczego, w szczególności przepis art. 1 § 2 k.k.w., przyznają pierwszeństwo wzruszenia prawomocnych postanowień, zapadłych w postępowaniu wykonawczym, w oparciu o nowe lub nieznane okoliczności w trybie art. 24 § 1 k.k.w. (por. postanowienie SN z 5 lutego 2003 r. sygn. akt V KK 241/02).

Skoro art. 24 k.k.w. zezwala (na wniosek stron oraz z urzędu) na zmianę lub uchylenie prawomocnego postanowienia wydanego na podstawie przepisów Kodeksu karnego wykonawczego na korzyść skazanego bez ograniczeń czasowych, o ile ujawnią się nowe lub poprzednio nieznane okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia, to wówczas nie można stwierdzić, że takie orzeczenie jest ostateczne. Brak wymaganej „ostateczności orzeczenia” skutkuje tym, że wniosek o wznowienie postępowania jest niedopuszczalny (por. postanowienie SN z 15 kwietnia 2010 r. sygn. akt III KO 33/10). Dlatego wznowienie postępowania możliwe jest jedynie wtedy, gdy po pierwsze nie można dokonać korekty danego orzeczenia poprzez art. 24 § 1 k.k.w., a po drugie, gdy w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa (art. 540 § 1 pkt 1) albo gdy w wyniku orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub organu międzynarodowego stracił moc lub uległ zmianie przepis prawny (art. 540 § 2 i 3 k.p.k.), albo gdy ujawni się któraś z bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k. (art. 542 § 3 k.p.k.). W tym ostatnim przypadku tylko ex officio.

Abstrahując od powyższego, w kontekście zgłoszonej sygnalizacji autora wniosku, nadmienić jedynie wypada, iż nie doszło do naruszenia art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., albowiem orzeczenia incydentalne, takie jak te dotyczące udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności (art. 153 § 2 k.k.w.), nie podlegają zasadzie stałości. Mogą być uchylone lub zmienione w każdym czasie poza trybem odwoławczym, stosownie do zmieniającej się sytuacji procesowej. W realiach niniejszej sprawy taka ponowiona ocena okoliczności faktycznych została przeprowadzona z urzędu w trybie art. 24 § 1 k.k.w., którego zastosowanie nie podlega kontroli w postępowaniu wznowieniowym.

W świetle powyższego, nic nie stoi na przeszkodzie w złożeniu przez skazanego nowego wniosku o udzielenie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności. Reasumpcja decyzji o udzieleniu przerwy nie podlega żadnemu limitowaniu.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. pozostawiono wniosek o wznowienie postępowania bez rozpoznania, zaś na podstawie art. 639 k.p.k. rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania wznowieniowego.

[J.J.]

[ał]